

کوڑجون تباہ کاریون

ہفتیوار سنتن پریي اجتماع ہر ٹیٹ وارو
سنتن پریو بیان

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
مَا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ڪوڙ جون تباه ڪاريون

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَعَلَىٰ إِلَيْكَ وَأَصْحَبِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَعَلَىٰ إِلَيْكَ وَأَصْحَبِكَ يَا نُورَ اللَّهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْإِعْتِكَافِ

(مون سنّت اعتڪاف جي نيت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتڪاف جي نيت ڪري وٺندا ڪريو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتڪاف جو ثواب حاصل ٿيندو رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرُودِ پَاڪِ جِي فَضِيلَتِ

حضرت عبداللہ بن سلام رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ پنهنجي پيءُ حضرت عثمان رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ سان ملاقات ڪرڻ ويا ته اهي ڏاڍا خوش پئي نظر آيا ۽ چوڻ لڳا: مون اڄ رات خواب ۾ سرڪارِ مدينه صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو ديدار ڪيو، پاڻ ڪريمن صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ مون کي هڪ ڏول (يعني ٿانو) عطا فرمايو جنهن ۾ پاڻي هو، مون پيڻ پري پيتو جنهن جي ٿڌاڻ هن وقت تائين محسوس ڪري رهيو آهيان، انهن پڇيو: اوهان کي اهو مرتبو ڪيئن مليو؟ جواب ڏنو: نبي اڪرم صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ تي ڪثرت سان دُرُودِ

پاڪ پڙهڻ جي ڪري. (سعادة الدارين ص 149، ڪوڙو چور 1)

ديدار کي بھيڪ ڪب بڻي ٿي؟

منڱا ۽ اُميد وار آڻا!

(ذوقِ نعت، ص: ۴۶)

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّد

منا منا اسلامي پاڻرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان سنيون سنيون نيتون ڪري وٺون ٿا.

فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: ”نِيَّةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ“ يعني مسلمان جي

نيت ان جي عمل کان بهتر آهي.⁽¹⁾

پرمديني ٿي: (1) بغير سني نيت جي ڪنهن به نيك عمل جو ثواب ناهي ملندو.

(2) جيتريون سنيون نيتون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيتون

نگاهون جهڪائي پوري توجه سان بيان ٻڌندس ❁ تڪ لڳائي

ويهڻ بدران علمِ دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي گوڏا وڇائي

ويهندس ❁ ضرورت پوڻ تي ٻين جي لاءِ سرڪي جاءِ ڪشاده ڪندس ❁

ڌڪو وغيره لڳو ته صبر ڪندس، گهوري ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس ❁ صَلُّوا

عَلَي الْحَبِيبِ! اذْكُرَالله تُوْبُوا اِلَي الله! وغيره ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ وارن جي

دل جوئي جي لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس ❁ بيان کان پوءِ پاڻ اڳتي وڌي

سلام، مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

.....(المعجم الكبير، للطبراني ج 6، ص 185، الحديث: 5942)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

بيان ڪرڻ جون نيتون

آئون به نيت ڪريان ٿو ﷺ الله جي رضا حاصل ڪرڻ ۽ ثواب حاصل ڪرڻ جي لاءِ بيان ڪندس ﷺ ڏسي بيان ڪندس ﷺ سيپاري 14 سورة النحل

آيت نمبر 125: اُدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالنُّعْوَ عِظَةَ الْحَسَنَةِ

”ترجمو ڪنزالايمان: پنهنجي رب جي وات جي طرف سڌ پڪي سمجھ ۽ چڱي نصيحت سان“ ۽ بخاري شريف (حديث: 4361) جي هن فرمان مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً يعني ”منهنجي طرفان پهچايو جيتوڻيڪ هڪ ئي آيت هجي“ ۾ ڏنل احڪام جي پيروي ڪندس ﷺ نيڪي جو حڪم ڏيندس ۽ بُرائي کان منع ڪندس ﷺ شعر پڙهڻ، عربي، انگريزي ۽ ڏکيا لفظ ڳالهائڻ دؤران دل جي اخلاص تي توجُّه رکندس يعني پنهنجي علميت جو ڏاڪو ويهارڻ مقصود ٿيو ته ڳالهائڻ کان بچندس ﷺ مڏني قافلي، مڏني انعامات ۽ علاقائي دوره براءِ نيڪي جي دعوت وغيره جي رغبت ڏياريندس ﷺ تهڪ ڏيڻ ۽ ڏيارڻ کان بچندس ﷺ نظر جي حفاظت بڻائڻ جي خاطر حتي الامکان نگاهون جهڪائي رکندس.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

ڪوڙ ڳالهائڻ ڇڏي ڏيو!

هڪ شخص سرڪار نامدار، پنهني جھانن جي مالڪ و مختار صَلَّى اللهُ تَعَالَى

عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي خدمت ۾ حاضر ٿيو ۽ عرض ڪيائين: آئون توهان تي

ايمان آڻڻ چاهيان ٿو پر آئون شراب نوشي، بدڪاري، چوري ۽ ڪوڙ سان
 مَحَبَّت رکندو آهيان ۽ ماڻهو هي چون ٿا ته توهان **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ**
 انهن شين کي حرام قرار ڏيو ٿا، جڏهن ته منهنجي اندر ۾ انهن سڀني شين
 جي ٽرڪ ڪرڻ جي طاقت ناهي، جيڪڏهن اوهان **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** هن
 ڳالهه تي راضي ٿيو ته آئون انهن مان ڪنهن هڪ شيءِ کي ٽرڪ ڪري
 ڇڏيان ته مان اوهان تي ايمان آڻڻ جي لاءِ تيار آهيان. نبي رحمت، مالڪ
 ڪوثر و جنت **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جن ارشاد فرمايو: تون ڪوڙ ڳالهائڻ
 ڇڏي ڏي! اُن شخص ان ڳالهه کي قبول ڪري ورتو ۽ مُسلمان ٿي ويو،
 جڏهن اهو نبي ڪريم **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** وٽ حاضر ٿيو ته اُن کي شراب
 پيش ڪيو ويو، اُن سوچيو جيڪڏهن مون شراب پي ورتو ۽ نبي ڪريم
صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن مون کان شراب پيئڻ جي مُتَعَلِق پُڇيو ۽ مون
 ڪوڙ ڳالهايو ته عهد شڪني ٿيندي ۽ جيڪڏهن آئون سچ ڳالهائيندس ته
 پاڻ **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** مون تي حد (سزا) قائم ڪندا، هي سوچي ڪري اُن
 شراب کي ٽرڪ ڪري ڇڏيو، پوءِ اُن شخص کي بدڪاري ڪرڻ جو موقعو
 مُيسر آيو ته اُن جي دل ۾ بيهه اهو ئي خيال آيو، تنهنڪري اُن شخص ان
 گناهه کي به ٽرڪ ڪري ڇڏيو، اهڙي طرح چوري جو مُعاملو ٿيو، پوءِ اهو
 شخص رسول اڪرم، نُور مُجَسَّم **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جي خدمت ۾ حاضر
 ٿيو ۽ چوڻ لڳو! يارسول الله **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ**! توهان تمام سٺو ڪيو
 جو مون کي ڪوڙ ڳالهائڻ کان روڪي ڇڏيو ۽ ان (سچ ڳالهائڻ واري عادت)
 مون تي تمام گناهه جا دروازا بند ڪري ڇڏيا، ان کان پوءِ اهو شخص تمام

گناهه کان تائب ٿي ويو. (تفسيرِ كبير، ۱۶۸/۶)

منا منا اسلامي ڀائرو! توهان ڏٺو! جڏهن هڪ شخص ڪوڙ چڙهي سڄ ڳالهائڻ جو پختو ارادو ڪري ورتو ته اهو ڪيترن ئي ڪبيره گناهن کان باز اچي ويو. معلوم ٿيو ته ڪوڙ تمام گناهن جي جڙ آهي. سڀني بُرين عادتن ۾ سڀ کان بُري حُصَلت آهي. ڪوڙ زبان سان ڳالهايو وڃي چاهي عمل مان ظاهر ڪيو وڃي هر صورت ۾ قابلِ مَدَمَت آهي. ڪوڙ جو مطلب هي آهي ته حقيقت جي برعڪس ڪا ڳالهه ڪئي وڃي. (حديقه نديه، ج 2، ص 400)

يعني جيڪڏهن ڪنهن پُڇيو: توهان هفتيوار اجتماع ۾ شرڪت ڪئي؟ ۽ جواباً چيو: جي ها! (حالانڪه شرڪت نه ڪئي) ۽ اهڙي طرح ڪنهن پڇيو ڇا توهان ماني کائي ورتي آهي؟ ۽ جواباً چيو: جي ها! (حالانڪه ماني نه کاڌي هئي) ته هي ڪوڙ ٿيو، ڇو جو واقع (حقيقت) جي خلاف آهي. ڪوڙ ڳالهائڻ ايتري بُري عادت آهي جو هر مذهب ۾ ان کي بُرائي سمجهيو ويندو آهي، اسان جي پياري دين اسلام ان کان بچڻ جي وڏي تاڪيد ڪئي آهي، **قرآن پاڪ** ڪيترن ئي جڳهن تي ان جي مَدَمَت بيان فرمائي ۽ ڪوڙ ڳالهائڻ وارن تي خُدا جي لعنت به آهي.

ڪوڙ ۽ آياتِ ڪريم:

جيئن ته سڀياري 17 سُورَةُ الْحَجِّ آيت نمبر 30 ۾ ارشاد ٿئي آهي.

ترجمو ڪنز الایمان: ۽ بچو

ڪوڙي ڳالهه کان.

وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ﴿۱۷﴾

سڀياري 14 سُورَةُ النَّحْلِ جي آيت نمبر 105 ۾ ارشادِ باري تَعَالِي آهي:

إِنَّمَا يَفْتَدِرُ الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْكَذِبُونَ ﴿١٠٥﴾

(سپارو: ١٤، النحل: ١٠٥)

ترجمو ڪنزالايمان: ڪوڙو ٻهتان
اهو ئي گهڙيندا آهن جيڪي الله
جي آيتن تي ايمان نٿا رکن ۽ اهي
ئي ڪوڙا آهن.

صَدْرُ الْأَفْضَلِ حضرت علامه مولانا مفتي سيد محمد نعيم الدين مراد آبادي رَحْمَةُ
اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: ڪوڙ ڳالهائڻ ۽ افترا ڪرڻ (ٻهتان الزام) لڳائڻ بي ايمان
جو ئي ڪم آهي. (خزانن العرفان، پارو: ١٤، النحل، تحت الآية: ١٠٥) إِمَامُ الْمُتَكَلِّمِينَ،
حضرت علامه امام فخر الدين محمد بن عمر رازي رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: هي آيت
ڪريمه ان ڳالهه جي قوي (مضبوط) دليل آهي ته ڪوڙ تمام ڪبيره گناهن ۾
سڀ کان وڏو گناهه ۽ بدترين بُرائي آهي، ڇو جو ڪوڙ ڳالهائڻ ۽ ڪوڙا
الزام لڳائڻ جي جُرأت (همت) اهو ئي شخص ڪندو آهي، جنهن کي الله
عَزَّوَجَلَّ جي نشانين تي يقين نه هجي يا جيڪو شخص غير مُسلم هجي ۽ الله
عَزَّوَجَلَّ جو ڪوڙ جي مَدَمَت ۾ ان طرح جو ڪلام فرمائڻ، نهايت ئي سخت
تنبيهه آهي. (التفسير الكبير: ٢٧٢/٧، الجزء العشرون، ملتقطاً)

نيڪيون ۾ دل لڳه ڊم بنا عالِ سُنَّتِ اے نانائے حسين!
جھوٽ سے بغض و حسد سے ہم بچیں کيچے رحمت اے نانائے حسين!

(وسائل بخشش، ص: ٢٥٨)

ايمان ڪمزور ڪرڻ وارو مرض:

منا منا اسلامي پاترو! اندازو لڳايو! ڪوڙ ڳالهائڻ واري جي قرآن
پاڪ ۾ ڪهڙي مَدَمَت بيان فرمائي وئي آهي. بار بار ڪوڙ ڳالهائڻ ايمان
جي ڪمزوري تي دلالت ڪري ٿو ۽ ڪوڙي شخص جي باطني بگاڙ جو به
سبب بڻجندي آهي، ڪوڙ هڪ اهڙو مرض آهي جيڪو ايمان کي ڪمزور ۽

بي نور ڪندو ويندو آهي. ڪوڙ جو مَرَضَ لاحق ٿيڻ جو انداز به نرالو ۽ غير محسوس هوندو آهي، انسان هر پيري ڪوڙ ڳالهائيندي هي سوچيندو آهي ته هڪ ڀيرو ڪوڙ ڳالهائڻ سان ڪهڙو وڏو نقصان ٿي ويندو. جڏهن ته معاشرتي ۾ بگاڙ عام طور تي ڪوڙ ڳالهائڻ جي سبب کان ئي ٿيندو آهي. ڪوڙ ڳالهائڻ وارو الله **عَزَّوَجَلَّ** جي ويجهو ڪڏاب (تمام وڏو ڪوڙو) لکيو ويندو آهي ۽ جهنم ۾ داخل ڪيو ويندو آهي.

ڪوڙ ۽ احاديث مبارڪ:

- اچو ته انهي متعلق تي (3) فرمانِ مصطفيٰ **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** ٻڌون.
1. سچ ڳالهائڻ نيڪي آهي ۽ نيڪي جنت ۾ وٺي ويندي آهي ۽ ڪوڙ ڳالهائڻ فسق ۽ فُجُور آهي ۽ فسق ۽ فُجُور (گناه) دوزخ ۾ وٺي ويندو آهي.
(صحيح مسلم، ڪتاب الادب، باب قبح الكذب، الحديث: ۲۶۰۷، ص: ۱۴۰۵، ملتقطاً)
 2. بيشڪ سچائي نيڪي جي طرف وٺي ويندي آهي ۽ نيڪي جنت جي طرف وٺي ويندي آهي ۽ بيشڪ ٻانهو سچ ڳالهائيندو ويندو آهي ايستائين جو الله **عَزَّوَجَلَّ** جي ويجهو صديق يعني تمام سچ ڳالهائڻ وارو ٿي ويندو آهي. جڏهن ته ڪوڙ گناه جي طرف وٺي ويندو آهي ۽ گناه جهنم جي طرف وٺي ويندو آهي ۽ بي شڪ ٻانهو ڪوڙ ڳالهائيندو رهندو آهي، ايستائين جو الله **عَزَّوَجَلَّ** جي ويجهو ڪڏاب يعني تمام وڏو ڪوڙو ٿي ويندو آهي. (بخاري، ڪتاب الادب، باب قول الله تعالى، ۱۲۵/۴، رقم: ۶۰۹۴)
 3. بارگاہ رسالت ۾ هڪ شخص حاضر ٿي ڪري عرض ڪيو: يَا رَسُولَ اللَّهِ **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ**! جهنم ۾ وٺي وڃڻ وارو عمل ڪهڙو آهي؟ فرمايائون: ڪوڙ ڳالهائڻ، جڏهن ٻانهو ڪوڙ ڳالهائيندو آهي ته گناه

ڪندو آهي ۽ جڏهن گناه ڪندو آهي ته ناشڪري ڪندو آهي ۽ جڏهن
 ناشڪري ڪندو آهي ته جهٽڻ ۾ داخل ٿي ويندو آهي.

(المسند للامام احمد بن حنبل، مسند عبداللہ ابن عمرو بن العاص، ۵۸۹/۲، رقم: ۶۶۵۲)

ہائے نافرمانیاں بدکاریاں بے باکیاں آه! نامے میں گناہوں کی بڑی بھرمار ہے
 زندگی کی شام ڈھلتی جا رہی ہے ہائے نفس! گرم روز و شب گناہوں کا ہی بس بازار ہے

(وسائلِ بخشش، ص: ۴۷۸)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي پائرو! توهان ڏٺو ته! ڪوڙ ڪيتري قدر هلاڪ ڪندڙ
 بيماري آهي. انسان جي لڳاتار ڪوڙ ڳالهائڻ جي سبب اهو الله عَزَّوَجَلَّ جي
 ويجهو تمام وڏو ڪوڙو لکيو ويندو آهي. اسان مان ڪو هرگز هي نه
 چاهيندو ته ان جو نالو ٿاڻي (Police Station) ۾ مُجرمن جي رجسٽر ۾ درج
 ڪيو وڃي ۽ جيڪڏهن ايئن ٿي وڃي ته سندس ڏينهن جو چين ۽ راتين
 جي ننڊ ۽ سُڪون برباد ٿي وڃي، غور ڪريو! جڏهن مُجرمن جي فهرست
 ۾ پنهنجو نالو ڏسڻ ڪنهن کي پسند ناهي ته خُدا ۽ وَاٰحِدٌ وَ قَهَّارٌ عَزَّوَجَلَّ جي آڏو
 جيڪڏهن ڪنهن جو نالو ڪوڙن جي فهرست ۾ لکيو وڃي ۽ مُسلسل
 ڪوڙ ڳالهائڻ جي سبب ان کي ڪڏاب يعني تمام وڏو ڪوڙو لکيو وڃي،
 هڪ مُسلمان کي هي به پسند نه هئڻ گهرجي. اهڙي طرح جيڪڏهن ڪنهن
 کي معلوم ٿي وڃي ته فلان رستي تي وڪ وڪ تي خطرو آهي، ان رستي
 تي هلڻ سان جان ۽ مال جو نقصان به ٿي سگهي ٿو، ته عقلمند شخص
 هميشه ان رستي ويڃڻ کان بچندو رهندو، پر افسوس! اسان کي ته پنهنجي
 دنيا بهتر بنائڻ جو فڪر ته هر وقت رهندو آهي، پر اسان پنهنجي آخرت
 سنوارڻ جي ڪوشش کان بلڪل غافل آهيون، اسان هي به ڄاڻون ٿا ته

ڪوڙ جهڻم جي طرف وٺي وڃڻ وارو هڪ خطرناڪ رستو آهي، پر اسان سمورن خطرن کي نظر انداز ڪندي وڏي تيزي سان ان رستي تي هلندا پيا وڃون، افسوس صد ڪروڙ افسوس! هاڻي ته ڪوڙ ڳالهائڻ وارن مَعَاذَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ ڪوڙ کي بُرائي سمجهڻ ئي چڏي ڏنو. ڏنيا ۾ ڪوڙ ڳالهائي ڪجهه پئسن جو فائدو حاصل ڪرڻ وارن، ڪوڙن لطيفن جي ذريعي ٻين کي ڪلاڻڻ وارن، ڪوڙا خواب ٻڌائي ڪري ٻين جي دل بهلائڻ وارن، پنهنجي نالي سان گڏ ڪوڙا لقب لڳائي حُبّ جاه (عزت ۽ شهرت جي محبت) جو سامان تيار ڪرڻ وارا ياد رکن! ته مرڻ کان پوءِ ڪوڙ جو عذاب هرگز هرگز برداشت نه ٿي سگهندو. جيئن ته

ڪوڙي شخص کي ملڻ وارا عذاب

نور جي پيڪر، سيني نبين جي سرور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ارشاد فرمايو: خواب ۾ هڪ شخص مون وٽ آيو ۽ چيائين: هلو! مان ان سان گڏ هليؤس، مون ٻه ماڻهو ڏٺا، انهن مان هڪ بيٺو ۽ ٻيو ويٺو هو، بيٺل شخص جي هٿ ۾ لوه جو زنبور¹ هو جنهن کي اهو ويٺل شخص جي هڪ ڄاڙيءَ ۾ وجهي ان کي ڪياڙيءَ تائين چيري پيو چڏي، پوءِ زنبور ڪڍي ٻي ڄاڙيءَ ۾ وجهي ان کي پيو چيري، ايتري ۾ پهرين واري ڄاڙي پنهنجي اصلي حالت ۾ اچي پئي وڃي، مون آڻڻ واري شخص کان پڇيو اهو ڇا آهي؟ ان جواب ڏنو: اهو ڪوڙو شخص آهي ان کي قيامت تائين قبر ۾ اهو ئي عذاب ڏنو ويندو.

¹ يعني لوه جي سيخ جنهن جو هڪ پاسو مُزِيل هوندو آهي -

(مساوئ الاخلاق للخراطي، باب ماجاء في الكذب وقيح مآثي به اهل، ص: ٧٦، حديث: ١٣١، ڪوڙو چور 12)

مشهور بزرگ حضرت سيّدنا ابو عبدالرحمن حاتم اصم بلخي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا ته اسان کي اها ڳالهه پهتي آهي ته: ”ڪوڙو“ دوزخ ۾ ڪٿي جي شڪل ۾ بدلجي ويندو ۽ حاسد جهڻم ۾ سوئر جي شڪل ۾ بدلجي ويندو. غيبت ڪرڻ وارو جهڻم ۾ باندر جي شڪل ۾ بدلجي ويندو.

(تنبيه المغترين، ص: ١٩٤، از ڪوڙوچور 9)

خَطَاؤنَ ڪو ميري مٿا يالهي!
 مجھے غيبت و چُغلي و بدگمانی
 مجھے نیک خصلت بنا يالهي!
 کي آفات سے تُو بچا يالهي!
 زبان اور آنکھوں کا قتلِ مدينه
 عطا هو ڇي مُصْطَفَى يالهي!

(وسائلِ بخشش، ص: ١٠٠، ١٠١)

منا منا اسلامي پائرو! هن روايت ۾ جتي حسد جي مذموم جذبي کي دل ۾ جڳه ڏيڻ وارن ۽ ماڻهن جي غيبت ڪرڻ وارن جي لاءِ درس عبرت آهي، اتي ڪوڙ ڳالهائڻ وارن جي لاءِ به سبق موجود آهي. ڪوڙ ڳالهائي هن فاني دنيا ۾ وقتي ڪاميابي حاصل ڪرڻ وارو خوشي مان نه ٿو ماضي، پر قبر ۽ آخرت ۾ سواءِ افسوس مان هٿ ملڻ جي ان وٽ ڪو ٻيو رستو نه هوندو. ٿورو غور ڪريو! دنيا ۾ ڏاڻ جو سُور نه برداشت ڪرڻ وارو، آخرت ۾ ڄاڙي چيرڇڻ تي ٿيڻ واري تڪليف ڪيئن برداشت ڪري سگهندو؟ دنيا ۾ هڪ مچر جو چڪ لڳڻ تي بيقرار ٿيڻ وارو، ڪوڙ ڳالهائڻ جي سبب قبر ۾ ٿيڻ واري عذاب کي ڪهڙي طرح سهي سگهندو؟ ۽ گهڻو ڪري

ايئن به ٿيندو آهي ته ڪوڙو شخص پنهنجي ڪوڙ جي سبب هن دنيا ۾ ئي
 قهر الهي ۾ مُبتلا ٿي ويندو آهي. جيئن ته

ڪوڙو چور

هڪ شخص پنهنجي چاچي جي پٽ (Cousin) جو مال چوري ڪري
 ورتو، مالڪ چور کي حرم پاڪ ۾ پڪڙي ورتو ۽ چيائين: اهو مال منهنجو
 آهي. چور چيو: توهان ڪوڙ ڳالهائو ٿا، ان شخص چيو: اهڙي ڳالهه آهي ته
 تون قسم کڻي ڏيکار! اهو ٻڌي ان چور (ڪعبي شريف جي سامهون) ”مقام
 ابراهيم“ جي ڀرسان بيهي قسم کنيو، اهو ڏسي مال جي مالڪ ”رڪن
 يمانی“ ۽ ”مقام ابراهيم“ جي وچ ۾ بيهي دعا جي لاءِ هٿ کنيو، اڃا اهو دعا
 گهري رهيو هو ته چور چريو ٿي ويو ۽ اهو مڪي شريف ۾ هيئن رڙيون
 ڪرڻ لڳو: مون کي ڇا ٿي ويو! ۽ مال کي ڇا ٿي ويو! مال جي مالڪ کي ڇا
 ٿي ويو!! اها خبر الله تعاليٰ جي پياري نبي **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ** جي ڏاڏي
 سڳوري حضرت عبدالمطلب **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ** کي پهتي ته پاڻ **رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ** آيا ۽ اهو
 مال جمع ڪري جنهن جو هو ان شخص کي ڏئي ڇڏيائون ۽ اهو ان کي کڻي
 هليو ويو جڏهن ته اهو چور چرين جيان (پڇندو ۽) رڙيون ڪندو رهيو
 ايسٽائين جو هڪ جبل تان ڪري مري ويو ۽ جنگهلي جانور ان کي کائي ويا.

(أَخْبَار مَكَّةَ لِلأَزْرَقِيِّ: ٢٦/٢ مَلْحَصًا)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيب! **صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ**

منا منا اسلامي ڀائرو! توهان ڏٺو ته! چوري ڪرڻ، ڪوڙو قسم کڻڻ
 ۽ ڪوڙ ڳالهائڻ واري جو ڪهڙو عبرتناڪ انجام ٿيو. تنهنڪري اسان کي

به چوري ڪرڻ، ڪوڙا قسم ڪڻڻ ۽ خاص طور تي ڪوڙ جهڙي بدترين گناه
 کان بچڻ گهرجي. (ڪوڙو چور 3)

مَدَنِي ماحول سان وابسته ٿي وڃو:

هر طرح جي گناهن کان خاص طور تي ڪوڙ کان بچڻ ۽ سچ جي
 عادت بنائڻ جي لاءِ **دعوتِ اسلامي** جي مَدَنِي ماحول سان وابسته ٿي وڃو.
 ياد رکو! صحبت جو اثر ٿيندو آهي، تر ڪي گلاب جي گل ۾ رکو ته ان جي
 صحبت ۾ رهي گلابي ٿي ويندو. اهڙي طرح الله **عَزَّوَجَلَّ** ۽ اُن جي پياري
رَسُولُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي مهرباني سان تبليغِ قرآن و سنت جي
 عالمگير غير سياسي تحريڪ دعوتِ اسلامي جي مَدَنِي ماحول سان وابسته
 ٿيڻ وارو بي حيثيت پٿر به ”انمول هيرو“ بڻجي خوب جڳمڳائيندو آهي.
 (پردي جي باري ۾ سوال جواب ص 109) اوهان به ڪوڙ، غيبت، چُغلي، فلمون ڊراما
 ڏسڻ ڏيکارڻ، گانا باجا ٻڌڻ، ٻڌائڻ جهڙين بُرين عادتن کان پنهنجي جان
 ڇڏائڻ چاهيون ٿا ته هڻو هت ان مَدَنِي ماحول سان وابسته ٿي ڪري عملي
 طور تي **دعوتِ اسلامي** جي مَدَنِي ڪمن ۾ شرڪت جي سعادت حاصل ڪندا
 رهو، عاشقانِ رسول جي مَدَنِي قافلن ۾ سُنتن جي تَرَبُّيت جي لاءِ راهِ خدا
 ۾ سفرِ اختيار ڪريو، ڪامياب زندگي گذارڻ ۽ پنهنجي آخِرَت سنوارڻ جي
 لاءِ روزانو **فِڪرِ مَدِينِ ڪِنْدِي مَدَنِي انعامات** جي رسالي ۾ ڏنل خانا پري
 ڪري ڏميدار ڪي هر مَدَنِي مهيني جي 10 تاريخ جو انتظار ڪرڻ جي بغير
 پهرين تاريخ تي ئي جمع ڪرائڻ جو معمول بڻائي وٺو. ان سان گڏوگڏ
 هفتيوار سُنتن پري اجتماع، هفتيوار اجتماعي طور تي ڏنو ويندڙ ”مَدَنِي
 مذاڪري“ ۾ پاڻ به شرڪت ڪريو ۽ ٻين تائين به ان جي دعوت پهچائيندا

رھو، **دعوٰتِ اسلامي** جي ھر دلعزيز، 100 فيصد اسلامي چينل ”**مَدَنِي چينل**“ پاڻ بہ ڏسندا رھو ۽ ٻين کي بہ ڏسڻ جي ترغيب ڏياريندا رھو. جيڪڏھن انھن مدني ڪمن ۾ مُستقل مزاجي سان شرڪت ۽ **دعوٰتِ اسلامي** جي مدني ماحول ۾ استقامت نصيب ٿي وئي تہ اللہ **عَزَّوَجَلَّ** ۽ رَسُول **صَلَّى اللہُ تَعَالَى عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم** جي وڌيڪ محبت پيدا ٿيندي، صحابہ ۽ اولياءَ جو مُبارڪ فيضان جاري ۽ ساري ٿي ويندو، گناھن کان ڊل بيزار ٿيندي ۽ فِڪرِ آخِرَت سان گڏوگڏ سُنَن جي مُطابِق زندگي گذارڻ جو بہ ذھن بٽجندو. اِنْ شَاءَ اللہ **عَزَّوَجَلَّ**

ھمیں عالموں اور بزرگوں کے آداب سکھاتا ہے ہر دم سدا مدنی ماحول
یہاں سنتیں سیکھنے کو ملیں گی دلوائے گا خوفِ خدا مدنی ماحول

(وسائلِ بخشش، ص: ۶۴۷)

صَلُّوا عَلَی الْحَبِیْب! **صَلَّى اللہُ تَعَالَى عَلَی مُحَمَّد**

ھر عمل جو نتیجو:

منا منا اسلامي پائرو! اسان دُنيا ۾ جيڪو بہ عَمَل ڪندا رھون، اُن جا نتيجا بہ اسان جي سامھون ايندا رھندا آھن. جيڪڏھن عَمَل نيڪ ھوندو تہ ان جو نتيجو بہ چڱو ھوندو ۽ جيڪڏھن عَمَل بُرو ھوندو تہ يقيناً اُن جو نتيجو بہ بُرو ئي سامھون ايندو. ڇو جو ڪوڙ بُري عملن سان تَعَلُّق رکندو آھي، تہ ان جا نتيجا بہ بُرا ئي نڪرندا آھن. گھڻو ڪري ڪوڙ ڳالھائڻ ۾ بظاھر فائدو محسوس ٿي رھيو ھوندو آھي، پر انجامِ آخِرڪار بُرو ئي ٿيندو آھي، جيڪڏھن دُنيا ۾ بُرو نتيجو سامھون نہ بہ اچي، تڏھن بہ قَبَر ۽

آخرت ۾ ان جي سبب ضرور پڪڙ ٿي سگهي ٿي. اچو ته! احاديثِ مبارڪه ۾ بيان ڪيل ڪوڙ جون مختلف تباه ڪاريون ٻڌون ٿا .

ڪوڙ جا بيانڪ نتيجا:

* جڏهن ٻانهو ڪوڙ ڳالهائيندو آهي، ان جي بدبُو کان فرشتو هڪ ميل پري ٿي ويندو آهي. (ترمذی، باب ماجاء في الصدق والكذب، الحدیث: ۱۹۷۹، ۳/۳۹۲) *

ڪوڙ ڳالهائڻ، سڀ کان وڏي خيانت آهي. (سنن ابي داود، ڪتاب الادب، باب في المعاریض، الحدیث: ۲۹۷۷، ۲/۳۸۱) *

ڪوڙ ايمان جو مخالف آهي. (المسند للامام احمد بن حنبل، مسند ابي بکر الصديق، الحدیث: ۱۶، ۱/۲۲) *

ماڻهن کي ڪلائڻ جي لاءِ ڪوڙ ڳالهائڻ واري جي لاءِ هلاڪت آهي. (سنن الترمذي، ڪتاب الزهد، باب ماجاء من تكلم بالكلمة ليضحك الناس، الحدیث: ۲۳۲۲، ۴/۱۶۲) *

ماڻهن کي ڪلائڻ جي لاءِ ڪوڙ ڳالهائڻ وارو جهنم جي ايتري گهرائي ۾ ڪرندو آهي جيڪو (فاصلو) آسمان ۽ زمين جي درمياني فاصلي کان به وڌيڪ آهي. (شعب الایمان، باب في حفظ اللسان، الحدیث: ۴۸۳۲، ۴/۲۱۳) *

ڪوڙ ڳالهائڻ سان منهن ڪارو ٿي ويندو آهي. (شعب الایمان، باب في حفظ اللسان، الحدیث: ۴۸۱۳، ۴/۲۰۸) *

ڪوڙي ڳالهه چوڻ ڪبيره گناهه آهي. (المعجم الكبير، الحدیث: ۲۹۳، ۱۸/۱۴۰ ملخصاً) *

ڪوڙ ڳالهائڻ منافق جي علامتن مان هڪ نشاني آهي. (صحيح مسلم، ڪتاب الایمان، باب خصال المنافق ، الحدیث: ۱۰۶، ص: ۵۰) *

ڪوڙ ڳالهائڻ وارا قيامت جي ڏينهن، **الله عَزَّوَجَلَّ** جي ويجهو سڀ کان وڌيڪ ناپسنديده ماڻهن ۾ شامل هوندا. (کنز العمال، الحدیث: ۴۴۰۳۷، ۱۶/۳۹)

میں فالتو باتوں سے رهوں دُور هميشه چُپ رہنے کا اللہ سَلِيقَةُ تُو سکھا دے!

میں جھوٹ نہ بولوں کبھی گالی نہ نکالوں! اللہ مَرَض سے تُو گناہوں کے شفا دے!

(وسائلِ بخشش، ص ۱۱۵)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! توهان ڏٺو ته ڪوڙ آخرت جي لاءِ ڪيتري نقصانڪار شيءِ آهي. تنهنڪري عقلمند اهو ئي آهي جيڪو ڪوڙ کان جان ڇڏائي هميشه سچ ڳالهائيندو رهي. سچ ڳالهائڻ سان انسان نه صرف ڪوڙ جي ان وعيدن کان بچي سگهي ٿو بلڪ سچ ڳالهائڻ جي فائدين سان به مالا مال ٿيندو. جيئن ته

سچ ڳالهائڻ جا 10 فائدا:

حڪيم الامت، مفتي احمد يار خان رحمۃ اللہ تعالیٰ علیہ فرمائن ٿا: (1) جيڪو شخص سچ ڳالهائڻ جو عادي ٿي وڃي، الله عَزَّوَجَلَّ ان کي نيڪوڪار بڻائي ڇڏيندو. (2) ان جي عادت سُنن ڪمن جي ٿي ويندي. (3) ان جي بَرَڪت سان اهو مرڻ وقت تائين نيڪ رهندو. (4) بُرائين کان بچندو. (5) جيڪو الله عَزَّوَجَلَّ جي ويجهو صديق ٿي ويندو ان جو خاتمو چڱو ٿيندو. (6) اهو هر قسم جي عذاب کان محفوظ رهندو. (7) هر قسم جو ثواب ماڻيندو. (8) دنيا به ان کي سچو چوڻ، چڱو سمجهڻ لڳندي آهي. (9) ان جي عزت ماڻهن جي دلين ۾ ويهي رهندي آهي. (مرآة المناجیح، ج ۴۵۲/۶) (10) سچ هڪ اهڙو ٿور آهي جيڪو سچ ڳالهائڻ وارن جي دلين جي هدايت جو سبب بڻجندي آهي، جيتري قدر انهن کي پنهنجي رب عَزَّوَجَلَّ جو قرب حاصل هوندو آهي، اوتري قدر ئي انهن کي اهو ٿور حاصل ٿيندو ويندو آهي.

(تفسير روح البيان، پ ۲۲، الاحزاب، تحت الاية: ۳۵، ۱۷۵/۷)

منا منا اسلامي پائرو! توهان ڏٺو ته سچ ڳالهائڻ وارا خوش نصيب ماڻهو ڪهڙن ڪهڙن عظيم الشان فضيلتن ۽ دنيا ۽ آخرت جي انعامن سان سرفراز ٿيندا آهن، تنهن جي ڪري جيڪڏهن اسان به انهن انعامن ۽ فضيلتن جي حصول جا خواهشمند آهيون ته اسان کي به پاڻ کي سچ جو عادي بنائڻو پوندو. واقعي جتي سچ ڳالهائڻ جون اخروي فضيلتون ۽ برڪتون حاصل ٿينديون آهن، اتي گهڻو ڪري وڏين وڏين دنيوي پریشانين کان به نجات ملي ويندي آهي، انهيءَ متعلق هڪ نهايت ايمان افروز حڪايت ٻڌو ۽ سچ ڳالهائڻ کي پنهنجي گفتار جو اهم ترين حصو بنائڻ جي پُخته نيت ڪري وٺو.

سچو ٻڪرار

حضرت نافع رضي الله تعالى عنه فرمائن ٿا: حضرت عبدالله بن عمر رضي الله تعالى عنهما پنهنجي ڪجهه ساٿين سان گڏ هڪ سفر ۾ هئا، وات تي هڪ جڳهه تي ترسيا ۽ کائڻ جي لاءِ دسترخوان وڇايو ويو، ايتري ۾ هڪ ٻڪرار (يعني ٻڪريون چارڻ وارو) اتي آيو پاڻ رضي الله تعالى عنه جن فرمايو اچو! دسترخوان مان ڪجهه کائو، عرض ڪيائين: منهنجو روزو آهي، حضرت عبدالله بن عمر رضي الله تعالى عنهما جن فرمايو: ڇا توهان انهيءَ سخت گرمي جي ڏينهن ۾ (نفل) روزو رکيو آهي ۽ توهان ته جبل تي ٻڪريون به چاري رهيا آهيو، ان چيو: الله جو قسم! مان اهو انهيءَ لاءِ ڪري رهيو آهيان جو زندگي جي گذريل ڏينهن جي تلافي (يعني بدلو ادا) ڪري وٺان، پاڻ رضي الله تعالى عنه جن ان جي پرهيزگاري جو امتحان وٺڻ جي ارادي سان فرمايائون: ڇا توهان پنهنجي ٻڪرين مان اسان کي هڪ ٻڪري وڪڻندؤ؟ ان جي قيمت ۽ گوشت توهان کي به ڏينداسين ته جيئن توهان انهي سان روزو افطار پڻ ڪري سگهو، ان جواب ڏنو: اهي ٻڪريون منهنجون نه آهن، منهنجي مالڪ جون آهن، پاڻ رضي

اللَّهُ تَعَالَى عَنَّهُ جن ان کي آزمائڻ جي لاءِ فرمايو: مالڪ کي چئجو ته انهن مان هڪ بگهڙ (Wolf) ڪٿي ويو، غلام چيو: ته پوءِ الله ڪٿي آهي؟ (يعني الله ته ڏسي رهيو آهي، اهو حقيقت کي ڄاڻي ٿو ۽ انهيءَ سبب منهنجي پڪڙ ڪندو) جڏهن پاڻ رَحِمَى اللَّهِ تَعَالَى عَنَّهُ مديني واپس موٽيا ته ان جي مالڪ کان غلام ۽ سموريون ٻڪريون خريد ڪيون پوءِ ٻڪرار کي آزاد ڪري ڇڏيو ۽ ٻڪريون به ان کي تحفي ۾ ڏئي ڇڏيون. (شُعَبُ الْإِيمَان: ۳۲۹/۴، حديث: ۵۲۹۱، مُلَخَّصًا، از ڪوڙو چور 14)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

منا منا اسلامي ڀائرو! اَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّوَجَلَّ سچ ڳالهائڻ سان نه صرف هن دنيا ۾ بيشمار ڀلايون نصيب ٿينديون آهن بلڪه ٻانهو ڪوڙ جهڙي گناه ۾ مبتلا ٿيڻ کان به بچي ويندو آهي. تنهنڪري هميشه سچ ڳالهائڻ جي عادت بڻايو ۽ ڪوڙ ڳالهائڻ جي عادت کان جان ڇڏايو! ڪهڙي ئي مشڪل هجي، وڏي کان وڏي مصيبت اچي وڃي، هرگز هرگز ڪوڙ جو سهارو نه وٺو ۽ سچ تي مضبوطي سان قائم رهو. اِنَّ شَاءَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ دين ۽ دنيا جون ڀلايون نصيب ٿينديون.

سچ ڳالهائڻ سان جان بچي وٺي

منقول آهي ته حَجَّاجِ بْنِ يُوْسُفِ هڪڙي ڏينهن ڪجهه قيدين کي قتل ڪرائي رهيو هو، هڪ قيدي اُٿي ڪري چوڻ لڳو: اي امير! منهنجو توتي هڪڙو حق آهي. حجاج پڇيو: اهو ڪهڙو؟ چوڻ لڳو: هڪ ڏينهن فلان شخص توکي بُرو ڀلو چئي رهيو هو ته مون تنهنجو دفاع (يعني بچاءُ) ڪيو هو. حجاج چيو: ان جو گواه ڪير آهي؟ اُن شخص چيو: آئون الله تعاليٰ جو

واسطو ڏئي ڪري چوان ٿو ته جنهن اها ڳالهه ٻوله ٻڌي هئي اهو گواهي ڏي، هڪ ٻئي قيديءَ اُٿي ڪري چيو: ها اهو واقعو منهنجي سامهون پيش آيو هو، حجاج چيو: پهرين قيدي کي آزاد ڪري ڇڏيو، پوءِ گواهي ڏيڻ واري کان پڇيو: توکي ڪهڙي رڪاوٽ هئي جو تو ان قيدي وانگر منهنجو دفاع (يعني بچاءَ) نه ڪيو؟ ان سچائي کان ڪم وٺندي چيو: رڪاوٽ اها هئي جو منهنجي دل ۾ تنهنجي پراڻي دشمني هئي، حجاج چيو: هن کي به آزاد ڪري ڇڏيو ڇاڪاڻ ته هن وڏي همت سان سچ ڳالهائيو آهي.

(وَفَيَاتِ الْأَعْيَانِ لَابِنِ خَلْكَانَ: ۲۸/۲، از ڪوڙو چور 17)

مٿا مٿا اسلامي ڀائرو! معلوم ٿيو ته سچ ڳالهائڻ وارو هميشه ڪامياب ٿيندو آهي ڇو ته ”سانچ ڪو آنچ نهي“ يعني سچ ڳالهائڻ واري کي ڪو خطرو ناهي، اهو سراسر فائدي ۾ ئي آهي. پر افسوس! صد افسوس! اڄ اسان جي معاشري ۾ ڪوڙ هڪ وبائي مرض جي صورت اختيار ڪري ويو آهي. مرد هجي يا عورت، ننڍو هجي يا وڏو، امير هجي يا غريب، وزير هجي يا ان جو مشير، آفيسر هجي يا چوڪيدار، الغرض! معاشري جو تقريباً هر فرد ان مرض جو مريض نظر اچي ٿو. بدقسمتي سان اڄڪلهه اهڙن موقعن تي ڪوڙ جو سهارو ورتو ويندو آهي، جتي سچ ڳالهائڻ جي صورت ۾ به ڪو ڏنيوي نقصان ناهي هوندو.

ٻارن سان ڪوڙ ڳالهائڻ:

هن صورت هيءَ به آهي ته والدين جو پنهنجي ننڍي عمر واري ٻار سان ڪوڙ ڳالهائڻ. عام طور تي ڏٺو ويو آهي ته والدين ننڍن ٻارن کان پنهنجي ڳالهه مڃرائڻ جي لاءِ ڪيترن ئي قسمن جا ڪوڙ ڳالهائيندا آهن. جيئن

هيڏانهن اچ پُٽ! شيءِ وٺ، پوءِ هلي ويجھان، (جڏهن ته ڪجهه ڏيڻو ئي ناهي هوندو) يا ننڍڙي ٻار کي بهلائڻ جي لاءِ هي چوڻ، ته پُٽ چُپ ٿي وڃ، اسان توکي رانديڪا آڻي ڏينداسين. (جڏهن ته اهڙو ارادو ئي ناهي هوندو) اهڙي طرح ڳالهه نه مڃڻ تي ان کي ڊيچارڻ جي لاءِ ڪوڙ ڳالهائڻ، جيئن هن طرح چوڻ ته جلدي سُمهه نه ته ٻلي يا ڪٽو اچي ويندو وغيره وغيره. ياد رکو! هن طرح جا تمام جُملا ڪوڙ ۾ شامل آهن ۽ چوڻ وارو جتي خود ڪوڙ جي سبب سخت گنهگار ٿي رهيو هوندو آهي، اُتي ان ڪوڙي جُملن سان ٻار جي اخلاقي تربيت تي به وڏو اثر پوندو آهي، جنهن جي نتيجي ۾ اهو ننڍپڻ کان ئي سچ بُڌڻ ۽ سچ ڳالهائڻ کان محروم ٿي ڪري ڪوڙ بُڌڻ ۽ ڪوڙ ڳالهائڻ جو عادي بڻجي ويندو آهي. اهڙي ماحول ۾ پرورش حاصل ڪرڻ وارو ٻار جيئن ئي ٿورو سمجهدار ٿيندو آهي، ڳالهه ڳالهه تي ڪوڙ ڳالهائڻ لڳندو آهي، تنهنڪري اسان کي پنهنجي ٻارن سان به ڪوڙ نه ڳالهائڻ گهرجي.

حضرت سيدنا عبداللہ بن عامر رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت آهي: مُصْطَفِي جَانِ رَحْمَتِ، شمعِ بزمِ هدايت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ اسان جي مڪان ۾ تشريف فرما ٿيا. منهنجي ماءُ مون کي گھرايو ته اچ! توکي ڪا شيءِ ڏيندس. حُضُور صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: ڪهڙي شيءِ ڏيڻ جو ارادو آهي؟ اُنهن عرض ڪيو: گجور ڏيندس. ارشاد فرمايو: جيڪڏهن تون ڪجهه نه ڏين ها ته تنهنجي ڏمي ڪوڙ لکيو وڃي ها. (سُنَنِ ابوداؤد: ۴/۳۸۷، حديث ۴۹۹۱)

سڄي بات سگھاتے يه ٻين سیدھی راه چلاتے يه ٻين

اپنی بنی ہم آپ بگاڑیں کون بنائے بناتے يه ٻين

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّد

منا منا اسلامي ڀائرو! هي ڳالهه بخوبي معلوم ٿي وئي ته ٻارن سان به ڪوڙ ڳالهائڻ جي شرعاً اجازت ناهي، تنهنڪري اڄ تائين جنهن هن طرح ڪيو هجي ان کي فوراً سڃي ٿوبه ڪرڻ گهرجي ۽ هميشه سچ جي عادت اپنائڻ گهرجي. پاڻ به ڪوڙ کان بچو ۽ پنهنجي اولاد کي به ان بُري عادت کان بچائڻ جو سامان ڪريو. ان جي لاءِ شيخ طريقت، امير اهل سنت، باني دعوت اسلامي، حضرت علامه مولانا ابو بلال محمد الياس عطار قادي ري رضوي ضيائي دامت بركاتهم العالیه جو 32 صفحن تي مشتمل رسالو ”ڪوڙو چور“ جو پاڻ به مطالعو ڪريو ۽ پنهنجي ٻارن کي به هي رسالو پڙهڻ جي ترغيب ڏياريو. اِن شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ ڪوڙ ڳالهائڻ جي عادت نڪري ويندي.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّد

ڪوڙا لقب لڳائڻ:

منا منا اسلامي ڀائرو! اسان وٽ ڪجهه اهڙا اصطلاح آهن، جيڪي ڪنهن خاص منصب يا خاص ڊگري (Degree) تي دلالت ڪن ٿا، پر ڌوڪي، فريب ۽ تمام گهڻو ڪوڙ ڳالهائڻ جي سبب ان اصطلاحن کي اهڙا ماڻهو به استعمال ڪندي نظر ايندا آهن، جن جو انهن ڊگرين ۽ عهدن سان پري پري تائين به تعلق ناهي هوندو، جيڪڏهن ڪجهه تعلق ۽ نسبت ٿي به وڃي تڏهن به اهي افراد ان اصطلاحن کي استعمال ڪرڻ جا مجاز ناهن هوندا. عام طور تي اهي ماڻهو جو جن کي دوائن جي ٿوري گهڻي معلومات ٿي وڃي،

جيڪي بطور ڊسپينسر (Dispenser)، يا ڪنهن ڪلينيڪ (Clinic) ۾ بطور هيلپر (Helper يعني مُعاون) جو ڪم ڪري چڪا هجن ته اهي به پنهنجي پاڻ کي نه صرف ”ڊاڪٽر (Doctor)“ سڏرائيندي نظر ايندا آهن بلڪ پنهنجي لاءِ ”ڊاڪٽر“ جو لفظ سڏرائڻ پسند به ڪندا آهن، جڏهن ته ”ڊاڪٽر“ جو لفظ هڪ خاص ڊگري جي نشاندهي ڪري ٿو ۽ ان کي اهو شخص استعمال ڪري سگهي ٿو جيڪو ان جو اهل به هجي. ان کان علاوه ڪنهن ٻئي شخص جو ان لفظ کي استعمال ڪرڻ قانوناً جرم ۽ شرعاً ڪوڙ چيو ويندو. اهڙي طرح ڪجهه ماڻهن کي جڏهن ڪجهه جڙي ٻوٽين جي معلومات ٿي وڃي يا علم طب جا ڪجهه سُسخا معلوم ٿي وڃن ته اهي به پنهنجي نالي سان گڏ ”حڪيم صاحب“ سڏرائڻ ۽ لڪرائڻ ۾ وڏو فخر محسوس ڪندا آهن. جڏهن ته هي سراسر ڪوڙ ۽ ڏوڪو آهي. اهڙي طرح ڪوڙ جو بازار ايتري قدر گرم آهي جو ڪجهه علم کان خالي ماڻهو به علماء جي صف ۾ بيهڻ کان پاسو نه ٿا ڪن. اسان وٽ لفظ ”مولانا“ دين جو علم رکڻ واري جي لاءِ ڳالهايو ويندو آهي، پر ڏٺو ويو آهي ته بلڪل جاهل ماڻهو به صرف انهي لفظ کي نه بلڪ ان کان وڌائي ڪري ”عَلَامَهُ وَفُهَامَهُ“ (تمام گهڻو علم رکڻ وارو، وڏي سمجه رکڻ وارو) وغيره جهڙا لفظ پنهنجي لاءِ استعمال ڪرڻ ۾ ٿورو به عار محسوس ناهن ڪندا. جڏهن ته ايئن ڪرڻ سراسر ڪوڙ ۽ سخت وبال آهي.

صَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلٰى مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلٰى الْحَبِيبِ!

غير سيد جوسادات بنجن

منا منا اسلامي پائرو! اسان جي مُعاشري ۾ ملندڙ باطني بيمارين مان هڪ تمام ئي خُطرناڪ بيماري ”حُبِ جاه“ به آهي، جنهن جو مطلب آهي شُهرت ۽ عِزّت جي خواهش ڪرڻ. (نيڪي جي دعوت ص 87) ۽ اها خواهش هر فساد جي جڙ آهي. اڪثر ڪري هي دين کي به تباه ۽ برباد ڪري ڇڏيندي آهي، تنهن جي ڪري ان کان بچڻ تمام ضروري آهي. هڪ مُسلمان جي لاءِ تاجدارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو هي فرمانِ عبرت نشان ئي ڪافي آهي: ته به بڪايل بگهڙ پڪرين جي ڌڻ ۾ ايتري تباهي ناهن مچائيندا جيتري تباهي حُبِ جاه (يعني مال و دولت ۽ عزت ۽ شهرت جي محبت) مسلمان جي دين ۾ مچائيندي آهي. (ترمذي، ڪتاب الزهد، باب ماجاء في اخذ المال، ۱۶۶/۴، حديث ۲۳۸۳) بيان ڪيل حديث پاڪ مان معلوم ٿيو ته حُبِ جاه ۾ هلاڪت ئي هلاڪت آهي. ان ناپاڪ بيماري جي آفتن جي سبب حضرت سَيِّدُنَا اَبُو نَصْرٍ بَشْرَ حَافِي مَرَوَزِي رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ فرمائن ٿا: آئون ڪنهن اهڙي شخص کي نٿو سڃاڻان جيڪو پنهنجي شُهرت چاهيندو هجي ۽ ان جو دين تباه و برباد ۽ اهو پاڻ ڏليل ۽ خوار نه ٿيو هجي. (احياء العلوم، ڪتاب ذم الجاه و الرياء، بيان ذم الشهرة-- الخ، ۳/۳۴۰)

منا منا اسلامي پائرو! اندازو لڳايو ته پنهنجي شُهرت ۽ عِزّت جي خواهش ڪرڻ ڪيترو خُطرناڪ مَرَضُ آهي. اهڙي مَرَضُ جو شڪار ڪجهه اهڙا به ماڻهو به ٿيندا آهن جيڪي ماڻهن کان عِزّت حاصل ڪرڻ جي لاءِ ڪوڙ جو سهارو وٺندي پنهنجي ذات تبديل ڪندي دير نه ڪندا آهن. برصغيرِ پاڪستان ۽ هندستان ۾ ”سيّد“ جو لفظ اهڙي ماڻهن جي لاءِ ڳالهايو ويندو آهي، جن جو سلسلہءِ نَسَبِ پنهنجي والد جي طرف کان حُصُورِ آنور، شافعِ مَحْشَرِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ سان وڃي ملندو هجي. اسان وٽ عزت، شهرت ۽ قَدَر و مَنَزِلَتُ کي حاصل ڪرڻ جي لاءِ ڪجهه غير سيّد ماڻهو به پنهنجو پاڻ کي

”سادات“ سڌرائيندا آهن، جڏهن ته هي ڳالهه حَقِيقتَ جي بلڪل برعڪس هوندي آهي.

ياد رهي! پنهنجي حَقِيقي پيءُ کي ڇڏي ڪري ڪنهن ٻئي کي پنهنجو پيءُ ڪرڻ يا پنهنجي خاندان ۽ نَسَبَ کي ڇڏي ڪري ڪنهن ٻئي خاندان سان پنهنجو نَسَبَ جوڙڻ حَرام ۽ جَنّتَ کان مَحروم ڪري دوزخ ۾ وٺي وڃڻ وارو ڪم آهي. ان باري ۾ وڏي سَخَتَ وِعيڊون حدِيشن ۾ آيون آهن. جيئن ته

حضرتِ عبدالله بن عمرو رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا کان مَرُوي آهي: رَسُوْلُ اللهِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو ته جيڪو شخص پنهنجي پيءُ (کي ڇڏي) غَيرَ کي پنهنجو پيءُ بناي جو دعويٰ ڪري، اهو جَنّتَ جي حُوشبو به نه سَنگهي سگهندو، جڏهن ته جَنّتَ جي حُوشبو پنج سو (500) سال جي راه کان سَنگهي ويندي. (الترغيب والتريب، ڪتاب النڪاح، التريب ان ينتسب... الخ، ۵۲/۳، الحديث: ۵)

پنهي جهانن جي سُلطان، سَرورِ دِيشان، محبوبِ رَحمن صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عبرتِ نشان آهي: جيڪو پنهنجي پيءُ (کي ڇڏي) غَيرَ کي پنهنجو پيءُ بناي جو دعويٰ ڪري، جڏهن ته اهو هي ڄاڻي ٿو ته اهو ان جو پيءُ ناهي، ته ان تي جَنّتَ حَرام آهي. (بُخاري ۴، ۳۲۶/۴، حديث: ۶۷۶۶)

شيخِ طريقت، آميرِ اهلِ سنت، حضرت علامه مولانا ابوبلال محمد الياس عطار قادري رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا فرمائن ٿا: منا منا اسلامي پائرو! هتي آهي ماڻهو به عبرت حاصل ڪن جيڪي هنج ورتل ٻار جي دل رکڻ جي لاءِ ان تي پنهنجو پاڻ کي حَقِيقي پيءُ ظاهر ڪن ٿا ۽ اهو به ويچارو سڄي زندگي ان ئي کي پنهنجو حَقِيقي پيءُ سمجهي ٿو، پنهنجي اصلي پيءُ کي ايصال

ثواب ۽ ان جي لاءِ دعا ڪرڻ کان به محروم رهي ٿو. ياد رکو! ضروري ڪاغذات، شناختي ڪارڊ، پاسپورٽ ۽ شادي ڪارڊ وغيره ۾ به حقيقي پيءُ جي جڳهه زباني چيل پيءُ جو نالو لکرائڻ حرام ۽ جهڻم ۾ وٺي وڃڻ وارو ڪم آهي. طلاق شده يا بيوه عورتون به پنهنجي پهرين گهر جي ٻارن کي انهن جي حقيقي پيءُ جي باري ۾ بيخبر رکي (يعني لڪائي) آخرت جي بربادي جو سامان نه ڪن. عام گفتگو ۾ ڪنهن کي بابا جان چئي ڇڏڻ ۾ ڪو حرج ناهي جڏهن ته سڀني کي خبر هجي ته اتي ”جسماني رشتو“ مراد ناهي. ها جيڪڏهن اهڙي ”بابا جان“ کي به ڪنهن سڳو پيءُ ظاهر ڪيو ته گنهگار ۽ جهڻم جي عذاب جو حقدار آهي. شيخ الحديث حضرت مولانا عبدالمصطفيٰ اعظمي عليه رَحْمَةُ اللهِ الْقَوِي فرمائن ٿا: اڄڪلهه بيشمار ماڻهو پنهنجو پاڻ کي صديقي، فاروقي، عثماني ۽ سيد چوڻ لڳا آهن! انهن کي سوچڻ گهرجي ته اهي ماڻهو ايئن ڪري ڪيتري وڏي گناه جي ڏکڻ ۾ ڦاسل آهن. خداوند ڪريم عَزَّوَجَلَّ انهن ماڻهن کي صراطِ مستقيم تي هلڻ جي توفيق عطا فرمائي ۽ ان حرام ۽ جهڻمي ڪم کان انهن ماڻهن کي توبه جي توفيق عطا فرمائي. (آمين)

(جهنم ڪے خطرات ص 182)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

مذاق ۾ ڪوڙ ڳالهائڻ:

مٿا مٿا اسلامي ڀائرو! ان ۾ ڪو شڪ ناهي ته ڪوڙ اسان جي مُعاشري ۾ هڪ وائرس (جراثيم) وانگر ڦهلجي رهيو آهي. شايد ئي اسان جي ڪا بينڪ يعني مجلس ڪوڙ کان محفوظ هجي، خُصُوصًا مذاق ۾ ڪوڙ ڳالهائڻ ته تمام عام آهي، ڪل مسخري جي لاءِ مَحْفِلِ سَجائڻ ۽ پوءِ ان کي

رنگ ڏيڻ جي لاءِ ڪوڙا لطيفا، ڪوڙيون ڪهاڻيون ۽ ڪوڙا قصا ٻڌائي ڪري ماڻهن کي ڪلائڻ، اهڙي طرح موبائل فون جي ذريعي افواهون اڏائڻ، سوشل ميڊيا (Social Media) جي ذريعي ڪنهن جي طرف ڪوڙي ڳالهه منسوب ڪري ڦهلائڻ ڄڻ ته معيوب ئي ناهي سمجهو ويندو، جڏهن ته انهن سڀني ڳالهين ۾ شيطان جي خوشي ۽ پنهنجي آخرت جي بربادي آهي. ڪوڙ جي مُرُوجَ صُورتن مان هڪ ٻي حُطَرناڪ صُورت ڪورت (عدالت) ۾ ڪوڙي گواهي ڏيڻ به آهي. ڪوڙ جي هي صُورت يعني ڪورت (عدالت) ۾ ڪوڙي گواهي ڏيڻ سڀ کان حُطَرناڪ آهي، ڇو جو ان سان ماڻهن جي حقن ۽ عزت ۽ آبرو کي نقصان پهچندو آهي ۽ ان سان معاشرتي نظام ۾ حُكُل واقع ٿيندو آهي.

رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: ڪوڙي گواهي، الله عَزَّوَجَلَّ سان شرڪ جي برابر آهي. (سنن الترمذی، ابواب الشهادات، باب ماجاء فی شهادة الزور، ۴/۱۳۳) اهڙي طرح ڪوڙا قسم ڪاڻڻ به انتهائي بُري خُصَلت آهي، اسان وٽ ڪوڙا قَسَمَ ڪائي ترقي حاصل ڪرڻ کي وڏو ڪارنامو سمجهيو ويندو آهي ۽ جيڪو ڪوڙ کان پاسو ڪندي هميشه سچ ڳالهائڻ جو عادي هجي، اُن کي بيوقوف، ڪم عقل، نادان ۽ احمق سمجهيو ويندو آهي ۽ گهڻو ڪري سچ کي ترقي جي راه ۾ رڪاوٽ تَصُور ڪيو ويندو آهي. اهو ئي سبب آهي ته گهڻو ڪري مذموم مقصدن جي لاءِ ڪوڙا قَسَمَ ڪڻڻ کان به شرم محسوس ناهي ڪيو ويندو. جڏهن ته هي به گناه ڪبيره آهي. اچو ته! ڪوڙا قَسَمَ ڪڻڻ جي مُتَعَلِقَ به (2) فَرْمَانِ مُصْطَفِي صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ٻُڌون ٿا:

1. ڪبيره گناه تي (3) آهن، شرڪ، والدين جي نافرمانِي، ڪوڙو قَسَم ۽ ڪنهن کي قتل ڪرڻ. (بخاري، ڪتاب الايمان والنذور، ۲۹۵/۴، الحديث: ۶۶۷۵)

2. جيڪو پنهنجي قَسَم جي ذريعي ڪنهن مُسلمان جو حق کسي، ته الله **عَزَّوَجَلَّ** اُن تي جهنم کي واجب ۽ جنت کي حرام ڪري ڇڏيندو. ”صحابءِ ڪرام (عَلَيْهِمُ الرِّضْوَانُ) عرض ڪيو: يَارَسُولَ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ! جيڪڏهن اها معمولي شيءِ هجي ته؟ فرمايو: چاهي لُوبان ئي هجي.

(مسلم، ڪتاب الايمان، رقم الحديث: ۱۳۷، ص: ۸۲)

منا منا اسلامي پائرو! توهان ڏٺو ته مني مُصطفيٰ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ڪوڙا قَسَم ڪئي ٻين جو مال قبائض واري جي لاءِ جهنم ۾ داخلي جي وعيد ٻڌائي آهي. بيان ڪيل صورتن کان علاوه به ٻين ڪيترن ئي صورتن ۾ ڪوڙ ڳالهايو ويندو آهي. جيئن ڪوڙيون تعريفون ڪرڻ، ڪوڙا خواب ٻڌائڻ، ڪوڙي وڪالت ڪرڻ، ڪوڙا واعدائون ڪرڻ، ڪوڙيون خبرون ڦهلائڻ، پهرين اپريل تي ڪوڙ ڳالهائي ڪري اپريل فول ملهائڻ، اَلْعَرَضُ! بيشمار صورتن ۾ ڪوڙ هڪ ناسور (يعني هميشه رهڻ واري زخم) وانگر اسان جي مُعاشري ۾ ڦهلجي رهيو آهي. ڪوڙ ۽ ان جهڙين بين ظاهري ۽ باطني بيمارين کان بچڻ جي لاءِ دعوتِ اسلامي جي مَدَنِي ماحول سان وابسته ٿي وڃو، زَبان کي غير ضروري ڳالهين کان بچائڻ جي لاءِ زَبان جو قفل مدينه لڳايو، هر هفتي مَدَنِي مُذاڪري ۽ سُنتن پري اجتماع ۾ شرڪت کي پنهنجو معمول بڻائي وٺو، مَدَنِي انعامات تي عمل ۽ عاشقانِ رسول سان گڏ هر مهيني ٽن (3) ڏينهن جي مَدَنِي قافلي ۾ سفر ڪريو، اِن شَاءَ اللّٰهُ **عَزَّوَجَلَّ** دُنيا ۽ آخرت جون بي شمار ڀلايون نصيب ٿينديون.

منا منا اسلامي ڀائرو! ياد رکو! ڪوڙ ناجائز ۽ گناه آهي، پر ڪجهه صورتون اهڙيون به آهن جن ۾ ڪنهن غرض صحيح ۽ ضرورت جي پيش نظر شريعت ڪوڙ ڳالهائڻ جي اجازت به ڏني آهي ۽ ان ۾ گناه ناهي البتہ *جنهن چڱي مقصد کي سچ ڳالهائي حاصل ڪري سگهجي ۽ ڪوڙ ڳالهائي ڪري به، ته ان کي حاصل ڪرڻ جي لاءِ ڪوڙ ڳالهائڻ حرام آهي *جيڪڏهن چڱو مقصد ڪوڙ جي ذريعي حاصل ڪري سگهجي ۽ سچ ڳالهائڻ ۾ حاصل نه ٿيندو هجي ته هاڻي ڪجهه صورتن ۾ ڪوڙ به جائز بلڪ ڪجهه صورتن ۾ واجب آهي، جيئن (1) ڪنهن بيگناه کي ظالم شخص قتل ڪرڻ چاهي يا ايذاء ڏيڻ چاهي ۽ اهو ان جي ڊپ کان لڪيل آهي، ظالم شخص ڪنهن کان پڇيو اهو ڪٿي آهي؟ ته جيڪڏهن ان کي خبر به هجي ته چوي مون کي معلوم ناهي (2) يا ڪنهن جي امانت ان وٽ آهي، ڪو ان کان گسٽ جي لاءِ پڇي ته امانت ڪٿي آهي؟ هي انڪار ڪري سگهي ٿو ته مون وٽ ان جي امانت ناهي. ("ردالمحتار"، ڪتاب الحظر والإباحة، فصل في البيع، ج 9، ص 705) (3) اهڙي طرح ٻن مسلمانن ۾ اختلاف آهي ۽ هي انهن ٻنهي ۾ صلح ڪرائڻ چاهي ٿو، ته هڪ جي سامهون هي چئي ڇڏي ته اهو تو کي سنو سمجهي ٿو، تنهنجي تعريف ڪندو آهي يا ان تو کي سلام چيو آهي ۽ ٻئي

جي سامهون به هن طرح جون ڳالهيون ڪري ته جيئن ٻنهي ۾ عداوت گهٽ ٿي وڃي ۽ صلح ٿي وڃي. (4) گهرواريءَ کي خوش ڪرڻ جي لاءِ ڪا ڳالهه خلاف واقع چئي ڇڏي (ته به ڪوڙ ناهي).

("الفتاوى الهندية"، ڪتاب الكراهية، الباب السابع عشر في الغناء، ج 5، ص 352).

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

بيان جو خلاصو:

منا منا اسلامي ڀائرو! اڄ اسان ڪوڙ جي تباه ڪارين جي مُتَعَلِقِ ٻُتو، يقيناً ڪوڙ سڀني بُرائين جي جَڙ آهي، جيڪڏهن ڪو ڪوڙ کان بچڻ جو پُختو ارادو ڪري ته سچ ڳالهائڻ جي بَرَڪت سان ٻين ڪيترن ئي گناهن کان به بچي سگهي ٿو. ڪوڙو شخص آخِرَت ۾ ته خوار ٿيندو ئي، پر جيڪڏهن ڪوڙ تان دُنيا ۾ ان جو پردو هٽي ويو ته به اهڙو شخص ذليل ۽ خوار ٿيندو آهي. ڪوڙ ڳالهائڻ واري کان فرشتو هڪ ميل پري هليو ويندو آهي ۽ اهو الله عَزَّوَجَلَّ جو ناپسنديدو ٻانهو بڻجي ويندو آهي. تنهنڪري اسان کي گهرجي ته ٻين گناهن سان گڏوگڏ ”ڪوڙ“ جي خلاف اعلانِ جنگ ڪندي تمام گناهن کان بچڻ جي ڪوشش جاري رکون. الله عَزَّوَجَلَّ اسان کي عمل ڪرڻ جي توفيق عطا فرمائي.

اُمِين بِجَاهِ النَّبِيِّ الْاَمِينِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

مجلس وڪلاء و ججز جو تعارف:

منا منا اسلامي ڀائرو! وڪالت اسان جي مُعاشِري جو اهم ترين شعبو آهي، تبليغِ قرآن و سُنَّت جي عالمگير غير سياسي تحريڪ دعوتِ اسلامي جتي تقريباً 97 شعبن ۾ دينِ اسلام جو پيغام عام ڪري رهي آهي، اُتي ”وڪالت“ سان مُنسلڪ ماڻهن جي اصلاح جي لاءِ ”مجلس وڪلاء و ججز“

جي ذريعي نيڪي جي دعوت ڦهلائي رهي آهي ۽ انهن کي دعوتِ اسلامي جي مَدَنِي ماحول سان وابسته ڪندي، ان مَدَنِي مقصد ”مون کي پنهنجي ۽ سڄي دنيا جي ماڻهن جي اصلاح جي ڪوشش ڪرڻي آهي. اِنْ شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ“ جي مطابق زندگي گذارڻ ۽ فڪرِ آخرت ڪرڻ جو مَدَنِي ذهن به بڻائي رهي آهي .

الله ڪرم ايسا ڪرے تجھ پہ جہاں میں

اے دعوتِ اسلامي تيري دھوم مچي هو

ٻارنهن مَدَنِي ڪمن مان هڪ مَدَنِي ڪم مَدَنِي قافلوب آهي!

منا منا اسلامي ڀائرو! سُنتن جي خدمت جي لاءِ ذيلي حلقي جي ٻارنهن مَدَنِي ڪمن ۾ اڳتي وڌي ڪري حصو وٺو. ذيلي حلقي جا 12 مَدَنِي ڪم مُسلمانن کي راهِ سُنّت تي هلائڻ ۽ عاشقانِ رسول ۾ سُنتن جون مَدَنِي بهارون عام ڪرڻ ۾ وڏا مددگار آهن. ذيلي حلقي جي 12 مَدَنِي ڪمن مان ماهانه هڪ مَدَنِي ڪم هر مهيني تي (3) ڏينهن جي ”مَدَنِي قافلي ۾ سفر ڪرڻ“ به آهي. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ مَدَنِي قافلي ۾ عاشقانِ رسول جي صُحبت جي بَرَڪت سان جتي علمِ دين سکڻ، علمِ دين سان مالا مال ڪتاب ۽ رسالا پڙهڻ مُيسر ايندا آهن، اُتي ماڻهن کي نيڪي جي دعوت ڏيڻ ۽ بُرائين کان منع ڪرڻ جو ثواب به هٿ ايندو آهي. ياد رکو! اسان جي نيڪي جي دعوت سان جيڪڏهن ڪو هڪ اسلامي ڀاءُ به سُنتن جو پيڪر ۽ نمازي بڻجي ويو، ته اُن کي اُن نيڪ عملن جو ثواب ته ملندو ئي، گڏوگڏ اسان جي نامه اعمال ۾ به ثواب لکيو ويندو.

فرمانِ مَـصْطَفِي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آهي: نيڪي جي طرف رَهْمَائِي ڪرڻ وارو به نيڪي ڪرڻ واري جيان آهي. (سُنَنُ التَّرْمِذِي، ج ۴، ص ۳۰۵، حديث ۲۶۷۹)
 توهان به هر مهيني تن (3) ڏينهن جي مَدَنِي قافلي ۾ سَفَر ڪرڻ جي نِيَت فرمائي وٺو، اِن شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ بي شمار پلايون نصيب ٿينديون. اچو ته! ترغيب جي لاءِ مَدَنِي قافلي جي مَدَنِي بهار ٻڌون:

مَدَنِي بهار:

هڪ اسلامي پاءُ جي بيان جو خُلاصو آهي: **دعوتِ اسلامي** جي مُشڪبار مَدَنِي ماحول سان وابسته ٿيڻ کان پهريان ائون گناهن واري ماحول ۾ ڦاٿل هئس، مَعَاذَ اللهِ عَزَّوَجَلَّ روزانو شراب پيئڻ، ماءُ پيءُ کي ستائڻ ۽ نمازون قضا ڪرڻ منهنجو مشغلو هو، پوءِ هڪ ڏينهن منهنجو پاڻيڄو مون کي **دعوتِ اسلامي** جي مَدَنِي قافلي ۾ سفر جي دعوت پيش ڪئي، پهريان ته ائون تال متول کان ڪم وٺندو رهيس، پر اُن همت نه هاري ۽ مون تي انفرادي ڪوشش جاري رکي ۽ آخرڪار مون ماهه محرم الحرام ۾ شهيدان ڪربلا **رَضْوَانُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ** جي ايصالِ ثواب جي نِيَت سان مَدَنِي قافلي ۾ سَفَرِ اِخْتِيَار ڪري ورتو، دورانِ مَدَنِي قافلا نيڪي جي دعوت ۽ سُنَن پريا بيانات ٻڌڻ ۽ باني دعوتِ اسلامي حضرت علامه مولانا ابو بلال محمد الياس عطار قادري رَضْوِي دَامَتْ بَرَڪَاتُهُمُ الْعَالِيَه جي مختلف موضوعن تي مُشتمل رسالن جو مُطالعو ڪرڻ جو موقعو مليو، انهن بيانن ۽ پُرتاثير تحرير جو مون گناهگار تي اهڙو اثر ٿيو جو منهنجي دل ۾ مَدَنِي اِنْقِلَاب برپا ٿي ويو. اَلْعَرَضُ! مَدَنِي قافلي جي بَرَڪت سان مون کي پنهنجي سابقه (گذريل) گناهن پري زندگي تي ندامت ٿيڻ لڳي، منهنجو مٿو سُرم کان جهڪي ويو ۽ مون پنهنجي

تمام ڪيل گناهن کان بالخصوص شراب نوشي کان سچي توبه ڪئي، نمازن جي پابندي ۽ ماءُ پيءُ جي فرمانبرداري جو عزمِ مُصمّم ڪري ورتو. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ مَدَنِي قافلي جي بَرَڪت سان مون مٿي تي سبز سبز عِمامي شريف جو تاج سجائي ورتو ۽ هڪ مُن ڏاڙهي شريف رکڻ جي به نيٽ ڪري ورتي ۽ هاڻي هڪ مسجد ۾ مُؤذن جي حيثيت سان خدمتون سرانجام ڏئي رهيو آهيان.

گاله بولھ ڪرڻ جون سنئون ۽ آداب

منا منا اسلامي پائرو! بيان ڪي ختم ڪندي سنّت جي فضيلت ۽ ڪجهه سنئون ۽ آداب بيان ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪيان ٿو، تاجدار رسالت، شهنشاهه نُبوّت، مصطفيٰ جانِ رحمت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جو فرمان جنت نشان آهي؛ جنهن منهنجي سنّت سان محبت ڪئي ان مون سان محبت ڪئي ۽ جنهن مون سان محبت ڪئي اهو جنت ۾ مون سان گڏ هوندو.

(مشکوٰة ج 1 ص 55 حديث 175)

سِينہ تِيرِي سَنَتِ ڪَا مَدِينہ بِنِے آقَا

جَنَتِ مِيں پُڙوسِي مَجھِي تَمِ اپِنَا بَنَانَا

منا منا اسلامي پائرو! اچو ته دعوتِ اسلامي جي شايع ٿيل رسالي ”101 مَدَنِي گُل“ مان ڳالهه بولھ جي حوالي سان ڪجهه اهم مَدَني گُل ٻڌون: (1) مسڪرائي ۽ خوش اخلاقيءَ سان ڳالهه بولھ ڪرڻ سنّت آهي (2) مسلمانن جي دلجوئي جي نيٽ سان ننڍن سان شفقت وارو ۽ وڏن سان ادب وارو

لهجو اختيار ڪيو. اِنَ شَاءَ اللهُ ﷻ ثواب حاصل ڪرڻ سان گڏوگڏ ٻنهي وٽ توهان معزز رهندؤ (3) وڏي آواز سان ڳالهائڻ جيئن اڄڪلهه دوست پاڻ ۾ بي تڪلفي سان ڳالهائيندا آهن، اهو سنڌ نه آهي (4) ڪڙي هڪ ڏينهن جو ٻار هجي سٺين سٺين نيتن سان ان سان به اوهان توهان سان گفتگو ڪرڻ جي عادت بڻايو، اوهان جا اخلاق به اِنَ شَاءَ اللهُ ﷻ عُمدا ٿيندا ۽ ٻار به ادب سکندو (5) ڳالهه ٻولهه ڪرڻ وقت پردي جي جاءِ تي هٿ لڳائڻ، آڱرين سان بدن تان مير لاهڻ، ٻين جي سامهون ٻار ٻار نڪ کي هٿ لڳائڻ، يا نڪ يا ڪن ۾ آڱر وجهڻ، ٿڪ اڇلائڻ سٺي ڳالهه ناهي، ان سان ٻين کي ڪراحت محسوس ٿيندي آهي (6) جيستائين پيو ڳالهائي رهيو هجي ته اطمينان سان ٻڌو، ان جي ڳالهه ڪٿي پنهنجي ڳالهه شروع ڪرڻ سنڌ ناهي (7) ڪنهن سان ڳالهه ٻولهه ڪجي ته ان جو ڪو صحيح مقصد به هئڻ گهرجي ۽ هميشه مخاطب جي ظرف ۽ ان جي نفسيات جي مطابق ڳالهه ڪئي وڃي (8) بدزباني ۽ بي حياتي جي ڳالهين کان هر وقت پرهيز ڪريو، گارگند کان بچندا رهو ۽ ياد رکو ته ڪنهن مسلمان کي بنا اجازتِ شرعي گار ڏيڻ حرامِ قطعي آهي. (فتاويٰ رضويه، ج 21 ص 127) ۽ بي حياتي جي ڳالهه ڪرڻ واري تي جنتِ حرام آهي. تاجدار مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمائن ٿا: ”اَنَ شَخْصٌ تِي جَنَّتِ حَرَامٌ آهِي جِيڪو فُحْشَ ڪوئي (بي حياتي جي ڳالهه) کان ڪم وٺي ٿو.“ (ڪتاب الصمت مع موسوعه الامام ابن ابى الدنيا ج 7 ص 204، رقم 325)

هزارين سنڌون سڪڻ جي لاءِ مڪتبه المدينه جا شايع ٿيل ٻه ڪتاب 312 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”ٻهار شريعت“ حصو 16 ۽ 120 صفحن جو ڪتاب ”سنئين اور آداب“ هديو ڏئي حاصل ڪيو ۽ پڙهو. سننن جي تربيت جو هڪ بهترين ذريعو دعوت اسلامي جي مدني قافلن ۾ عاشقان رسول سان گڏ سننن

پريو سفر آهي.

عاشقانِ رسول، آئين سنت ڪي پھول

ديڻي ليني چلڻ، قافلن ۾ چلو

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سنتن پري
اجتماع ۾ پڙهيا ويندڙ 6 درود شريف ۽ 2 دعائون

(1) جمع جي رات جو درود

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الْحَبِيبِ الْعَالِي الْقَدْرِ
الْعَظِيمِ الْجَاهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمع ۽ خميس جي وچين رات) هن دُروُد شريف کي پابندي سان گهٽ ۾ گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو موت جي وقت سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾ داخل ٿيڻ وقت به ايستائين هو ڏسندو ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کي پنهنجي هٿن سان قبر ۾ داخل ڪري رهيا آهن.⁽¹⁾

(2) سمورا گناه معاف

1...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة السادسة والخمسون، ص151 ملخصاً

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا وَ مَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى اٰلِهِ وَ سَلِّم

حضرت سَيِّدُنَا انس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روایت آهي ته تاجدارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: جيڪو شخص هي دُرُود شريف پڙهي جيڪڏهن بينل هو تو ويهڻ کان پهريان ۽ وينل هو ته بيهڻ کان پهريان، ان جا گناه معاف ڪيا ويندا.⁽¹⁾

(3) رَحْمَتِ جَا سْتَرْدِرَوَازا

صَلِّ اللهُ عَلٰى مُحَمَّدٍ

جيڪو هي دُرُود شريف پڙهندو آهي ان تي رحمت جا ستر دروازا ڪوليا ويندا آهن.⁽²⁾

(4) ڇه لڪ دُرُود شريفن جو ثواب

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَدَدَ مَا فِي عِلْمِ اللهِ صَلَاةً دَائِمَةً بِدَوَامِ مُلْكِ اللهِ

حضرت أحمد صاوي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْهَادِي ڪن بزرگن کان نقل ڪن ٿا هن دُرُود شريف کي هڪ ڀيرو پڙهڻ سان ڇه لڪ دُرُود شريف پڙهڻ جو ثواب حاصل ٿيندو آهي.⁽³⁾

1...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الحادية عشرة، ص 65

2...القول البديع، الباب الثاني، ص 277،

3...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الثانية والخمسون، ص 149

(5) قُرْبِ مُصْطَفِي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى لَهُ

هڪ ڏينهن هڪ شخص آيو ته حُضُورِ أَنُورِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کيس پنهنجي ۽ صديقِ اڪبرِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ جي وچ ۾ ويهاريو، انهيءَ تي صحابهءَ ڪرامِ رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمْ کي تَعَجُّبُ ٿيو ته اهو مرتبي وارو شخص ڪير آهي جڏهن اهو هليو ويو ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هو جڏهن مون تي دُرُودِ پَآڪِ پڙهندو آهي ته هيئن پڙهندو آهي.⁽¹⁾

(6) دُرُودِ شَفَاعَتِ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَنْزِلْهُ الْمَقْعَدَ الْمُقَرَّبَ عِنْدَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

شافعِ امرِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جو فرمانِ معظّمِ آهي: جيڪو شخص هي درودِ پَآڪِ پڙهي ان جي لاءِ منهنجي شفاعت واجب ٿي ويندي آهي.⁽²⁾

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

(1) هڪ هزار ڏينهن جون نيڪيون

جَزَى اللهُ عَنَّا مُحَمَّدًا مَا هُوَ أَهْلُهُ

¹...القول البديع، الباب الاول، ص 125

²... الترغيب والترهيب، ج 2، ص 329، حديث 31

حضرت سيدنا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا کان روایت آهي ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هي درود شريف پڙهڻ واري جي لاءِ ستر فرشتا هڪ هزار ڏينهن تائين نيڪيون لکندا آهن. (1)

(2) جن شَبِ قدر حاصل ڪري ورتي

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْخَلِيمُ الْكَرِيمُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

(خدا ڪريم و ڪريم کان سواءِ ڪوئي عبادت جي لائق ناهي، الله عَزَّوَجَلَّ پاڪ آهي جيڪو ستن آسمانن ۽ عرش عظيم جو پروردگار آهي)

فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: جنهن هن دُعا کي ٿي پيرا پڙهيو جن ان شَبِ قدر کي حاصل ڪري ورتو. (ابنِ عساکر ج 19، ص 155، حديث 4455)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

1 ... مجمع الزوائد، ڪتاب الادعية، باب في كيفية الصلاة... الخ، 254/10، حديث: 17305